

[Tastesen]

Lovforslaget drejer sig om ændring af to væsentlige elementer i skattestyrelsesloven, nemlig optagelse af dissens i landsskatterettens kendelser og ændring af udpegningsmetoden i forbindelse med valget af de indtil 24 medlemmer til landsskatteretten.

Hvad angår det første, er det jo noget, vi har beskæftiget os med her i folketinget vel gennem de sidste par år. Der har vel fra alle partiers side været udtalt et ønske om at indføre muligheden for dissens i landsskatteretten.

Jeg kan på socialdemokratiets vegne hilse med tilfredshed, at det, der er kommet ud af det udvalgsarbejde, der har været i gang, og det lovforslag, ministeren nu har fremsat her, bliver en optimal udnyttelse af muligheden for dissens. Det betyder en styrkelse af retssikkerheden på skatteområdet. Det kan være meget væsentligt for vurderingen af, om man skal gå videre til domstolene, at man kender mindretalssynspunkter, og det kan vel også være væsentligt for de primære skattemyndigheders vurdering, at de kender mindretalsudtalelser i forbindelse med landsskatterettens behandling.

I forbindelse med overgangsordningen rejser sig spørgsmålet, om man skal nævne navne i forbindelse med dissens. Dette spørgsmål, om man skal nævne navnene, har lidt sammenhæng med det andet element i lovforslaget, nemlig spørgsmålet om landsskatterettens sammensætning. Det foreslås nu, at landsskatterettens 24 medlemmer udpeges af ministeren, det foreslås, at det juridiske element styrkes, og det foreslås, at de liberale erhverv sikres repræsentation.

Ser vi på den historiske udvikling, havde vi indtil 1938 fra 1903 et landsoverskatteråd, som også havde en tilsynsmyndighed. I 1938 kører man så videre med landsskatteretten, men man gør ikke det, der burde have været konsekvensen i 1938, at man siger: vi har en tredeling af magten hertillands, hvor den lovgivende magt har én funktion, mens den udøvende magt og den dømmende magt har andre funktioner. Der sker faktisk et brud på det princip, derved at folketingets medlemmer udpeger folk til den dømmende magt. Folketinget burde ikke have nogen funktion i denne sammenhæng, men det er trods alt blevet fastholdt frem til nu.

Nu har ministeren valgt at følge udvalgsindstillingen om, at det fremover er ministe-

ren, der i overensstemmelse med den sagskundskab, der må ligge til grund for udpegningen af medlemmer, overtager denne opgave, og det kan vi fra socialdemokratiet tilslutte os.

Den sidste bemærkning – og det må også være et argument – er, at det går jo ikke, at vi gør landsskatteretten til en politisk kampplads. Når man indfører princippet med, at der kan oplyses navne i forbindelse med dissensopfattelser, er det rart, at man kan sige, at man repræsenterer sig selv og sin sagskundskab, man repræsenterer ikke et politisk parti i folketinget i denne sammenhæng. Det udelukker selvfølgelig ikke, at politisk engagerede mennesker kan udnævnes dertil, men man repræsenterer i så fald ikke et parti og er ikke valgt af folketinget. Også det element må man have med her.

Jeg kan altså som sagt på socialdemokratiets vegne tilslutte mig lovforslaget.

Ivar Hansen (V):

Det er rigtigt, som det er sagt, at det er en sag, vi i folketinget har behandlet efterhånden adskillige gange før. Med det forslag, der nu er fremsat af ministeren, er der vel meget, der tyder på, at vi nu kan få den sag bragt til en afslutning og få indført en regel om dissens i landsskatteretten, hvilket jo er lovforslagets hovedsag. Jeg vil gerne sige, at det kan vi give vores tilslutning til.

Jeg har dog en række bemærkninger til lovforslagets udformning. Der er for det første den bemyndigelse, der ligger til ministeren, som kan fastsætte regler om, at man kan oplyse navnene på de af rettens medlemmer, der har afgivet dissens i en skattesag. Vi finder egentlig ikke nogen rimelig anledning til at gå så vidt, idet begrundelsen for en dissensordning jo er, som det også allerede er nævnt af hr. Tastesen, at det er en vejledning for skatteyderne i henseende til, om der er grundlag for at gå videre til landsretten med en sag. I den forbindelse finder vi det i og for sig af mindre betydning – og i og for sig vel nærmest lidt uvedkommende – at der oplyses navnene på de pågældende af rettens medlemmer. Vi vil derfor godt tage et forbehold over for den bemyndigelse, der her er lagt op til at ministeren skal have.

Næste spørgsmål drejer sig om udpegningen af medlemmerne. Folketinget har jo hid-